

එතර උපන් තොදු මිනිපිරිසට
ආච්චි ගත්

ට්ටික කික තළුපිටතට වැර
සකික තිරිඟ මුත් සිත හරිත
ගේවා දුර ගුනක මිත සිත
ට්ටික කික තළුපිටතට කච්

බච්චා
රිදහා
මවාගනා
වලිතා

එතර ගුනක මග ආදර
තිතර මතක වන මුත් දුකිතට
මහද තිරිඟ ආදර නොවනක
සුරිද ගුනක රැකගනු මග

මිනිපිරිස
තැනිය
වෙනිය
මිනිපිරිස

තමක් වඩන මග ආදර තොඩ්
මතක වනක කට් හරි මම
උපන් දින මඟට
ගසක් රජවනක කතරා මම

දුට්ට
සිතවනට
බව

ආක තිරිඟ මුත් තුඩ දුකිතට
පුස දුබල වේදි මිත එත
කක කරත් හදවත යන ආදර
මක දුකක් වේදි මග ආසි

මඟේ
වේදි
ඟාදී
ඟාදී

සිතවන ආච්චි දුට්ටික මිත මග
ගුනකව තේද සිත තනනට කර
රැකකිත් වලිවනා සිතවන තැනිය
එතක වනක භවතින් එනු හෙදර

තුරුගේ
ආගේ
වගේ
වගේ

ගුනක් දුට්ටි මිත කප පුත්
තිරා සලලිති මිත රජට
පුරා මග ආසට දුට්ටිවන
ආක වලනම් මග දුට්ටි

ගතගද
ගුනකට
හරිද
වලකද

පුච්චි දුට්ටි පුත් මිතට ලිව්වා
සිතක් ගතින් ආසිව පැකුට්
වනත් වලාච්චි සම වේදියා පිරිට
සුවෙන් සැතපනක වූ සරසාඩ්

ආච්චි
වලාච්චි
ආච්චි
වලාච්චි

පත්ලිත් කාලිංග

ශ්‍රී ලංකාවේ සිට

පහත් වැට්ටි ලියන බවට
සන්නසේ පහත් වැට්ටි විශේෂාංගය
සඳකා අප වෙත ලැබී ඇති නිර්මාණ
සංඛ්‍යාව අති මහත් ය. ප්‍රභේද මට්ටම්
නිර්මාණ අප මහත් සේ අගය
කරන නමුදු අපට ලැබෙන කිසිම
නිර්මාණයක් අවතක්සේරු කර කුණු
කුඩයට දැමීම අප අතින් කිසි විටෙක
සිදුනොවන දෙයකි.
බැබේ නිර්මාණය ඉඩ ලැබෙන පරිදි
ඉදිරි කළාපයක පළවනු ඇත.

නූතන ජාතික වැලවීම

පතිකුලයට පැමිණි දිනේ
ඉදලම් මම පෙරළී පුරලා
හදලනන හේ පොඩියත්
ආකාචී වැරැට්ටා

බිමට 'රියල් ටීම්(ඊ)' දමලා
'පැල්මර් ක(ඊ)ටස්' වල්ලලා
ගැලපෙන පුට් සැරි තිබීමම
අලුම් අලංකාරයි

අළුත්ම කැබනට් එක උඩ
'ප්ලාස්ම' ඊ ඊ එක තිබීමම
ගෙට එක අය හොල්මන් වෙන
නාමිතිර පෙනුමයි

හැම එකේම ණය ගෙව්වම
සතිසෙ පඩිය තිළිලා යනවා
කන-කොන දේ දේත්-දේත්
තව දැරමල්ලන්ගේ වියදම්
ඊට පස්සෙ දිවිය අපේ
ප්‍රශ්න වැරක වෙලුනයි

මම බලාගෙන පිය භාරිනෙ
පීවිනේම සකකාරිනෙ
පීවන බර උසුලන්නට
දෙන්නම් සහකෝනේ

බොහෝ වෙනසේ ලැබෙත් පසු
සහකෝනෙට රැකියාවක්
අපි දෙන්නගෙන පීවිතයට
ඊදි ඉරක් වැටුණයි
ඊට පස්සෙ පීවන ගත
සෙමින් හොඳින් ගැලවිය

වැඩපල තුළ කලබලයකි
තැන තැන ලොකු කසුකුප්පිකි
'එතක' ගැන තිතර තිතර
කියවෙනු මට ඇසුණා

ලාබ රටෙන් බඩු ගෙනෙනක
ලොකු ලොකුකත් සැරසෙන බව
වටහාගත් මගෙ හදවත
හේක ගතක ගිලුණා

මගේ හිතට පැනෙන දුකට
මේ වීලෙට් ලියවෙන කච්
තොඩි ලෙසකින් හෝ මට නම්
නවතගත්ක බැරැට්ටා

සුකාමිණී හේරත්
ඇවිට්ටි

සැකිලියාට පෙම් බඩුක නිර්මාණකරුවෙකි www.ketapathipawra.com මේබ් අඩවියට ගොඩවෙමින් අමතක නොකරන්න

සැලි, අන්ක කැවුක ආවා.
ඇති යාන්තම, කට්ටුවත් වෙලාවට එන මනුස්
සයක් නෙව්නේ.
ඇති, ඇති..... දෙන්නගේ කඩවැරැට්ටා, නගිනවා
ඉක්මනට.

දැන්ද තදියම, පරක්ක වෙලා ආවෙ මොක හේ. අපි
මොනතරම් වෙලාවක් ඇදගෙන බලාගෙන ගිටියද?
අහේ ! සොර් ගැබ් !
ඒක නෙමේ කැවුක, කෝ අපේ අතින් තබේ?
බයවන්න එයා. ඒ හොල්ලේ කියම තැනට, තියම
වෙලාවට ඇවිල්ල ඇති.

සැලි ! කට්ටුවත් ලංකාවේ මිනිස්සු වෙලාවට වැඩ

හරි දියණිය හේ ලංකාව. මොක
කොහොමද මිය වානනය ගින
පාලනය කරගෙන එළවන්නේ.

සුළු දෙයක්. අපිට මේවා හොඳට
පුරුදුයි ජමයෝ.

හැනැ.
අහේ ! මේ දැන, මගේ ලංකාවේ ගිටිය නම් මග
පුරුද්ද අත් ඇරගන්න බැර වෙනවා.
ඒක නෙමේ, කැවුක ඇද මොක අපිට කොහේද
ගෙනියන්නේ?

මොට මින කිව්වේ, ඊකක් වනෝද වෙලා, ලංකාවේ
සුපිරි තත්වය බලා ගත්ත හේ. මම ගෙනියන්නම්
නැම දෙයක්ම හොඳට බලාගත්ත පුළුවන් තැනකට.
අපිට තිදෙනස් කටා කරන්න පුළුවන් තැනකට.

කැවුක හේ වානනය ගෝල්ලේස් පිරිය කරා
ඇදෙද්දි දැස් දක්වා මා බලා සිටියේ වීදුලි පහත්
දැල්වෙමින් දිස්වෙන ගොඩනැගිලි, කඩගුලක් මෙන්
දිවෙන වානා, දියරැලි තාවමින් කිසිදු වෙනසක්
නොපෙන්වා අභිත ලිලාවෙන් දිවෙන රළ දෙයක.

දැවැන්ත වානනයේ සි.ඩී. පටය තුළින් නැග එන
මෝහකිය සැහිත රාවයට දැහැන් බිඳිමින්
වානනයේ රූපවහිනි යන්තුවේ අඩ තිරුවන් ලියන්
රහදෙන අපුරු මා බලා සිටියේ දැස් දල්වා
ගෙනය.

එය බටහිර සංගීතයක්. දුර්ගනය බටහිර වුවා නම්,
මම දොස් නො පරිමි. එතෙක්.... මෙවැනි දුසුන්
දැකීම ලක්ෂිම ගමන් ගන්නා මග, රැකවන්නට
කුමක්දැයි තේරුම් ගැනීම අපහසු නොවීය.

කැවුක, හරි දියණිය හේ ලංකාව. මොක කොහො
මද මිය වානනය ගින පාලනය කරගෙන එළවන්නේ.
දුකට, සුළු දෙයක්. අපිට මේවා හොඳට පුරුදු
යි ජමයෝ.

අඩ ඇදුම් තිබු විශාල සමාජ ශාලාවක් අසල රටය
නැවතුනේ මාද, සැලිද රටයෙන් බැස ගත්තේ
මද විමසියෙන් හා විමසියෙනයි.
"හදේ, දුකට දැක්ක කල්, අපි ඕනෙල්ලෝ
එතකල් බලාගෙන ගිටියේ." "ඉතින්... කොහොමද
යැප දක්"

"දුකක් නැ. සැපත් හැනැ. මධ්‍යස්ථයි. වම්පික,
දේවි, අකලංක, මිලු අවුරුද්දකට පසු දැකීම
ප්‍රියජනකය. බිලුන් මගේ හිතවත් මිතුරු කලෙය.
එමු ඇතුළට...."

ඇතුළු වූ විනය අඩ ඇදුම් දැල්වෙන වීදුලි මුහුළු,
මැද දේවියට තනා ඇති සුළු පහසු ආයත මග අප
දිග ඇදුනේ නිතැනිනි. පිරි ඉතිරි ඇති සමාජ
ශාලාවේ සුන්දර බාල ලියන්, තාරුණ්‍යය නොඉක්ම-
වූ තරුණයන් අත්කඩ වීම් විලාසිතාවන්ගෙන් සැරසී
රහදෙන්නේ අති ප්‍රීතා රංගාරින් ලෙයක. ඩී.පී.
පටය තුළින් නැග එන බටහිර සැහිත රාවය මා
අසා ඇති සැහිත රාවයන්ට වඩා අතිශය උසස්
මට්ටමක රැඳී ඇති බව අතිශයක්කියක් නොවේ.

දිස්වන වීදුලි මුහුළු, ලියන්ගේ සිතා හඩ, මවා
පාත්තේ සුන්දර වමන්කාර දසුනකි. අදුරු කුටි
තුළට සොමන් රිංගා ගන්නා තරුණ ජෝවු කුටි
තුළින් රැය පහත් වනතුරු එලියට නොම එන බැව්
මා දැන ගත්තේද දේවි ගෙනි.

දැනට, මොනවද බොන්නේ?
මට ලැබීමේ පුස් එකක්. ඕනෙල්ලෝ කැමති දෙයක්
බොන්න. එතෙතම වම්පික අතින් අයට බැර මිඩර්
කරන්න. බයිට් එක්කම.

දුකට මොක ඇද බාත්ස් කරන්නේ නැද්ද?
ම.....මට ඇද මතකයි. ඕනෙල්ලෝ බාත්ස්
කරන්න. මො බලාගෙන ඉන්නම්. සැපොම රහතල
වෙන ගිය පසු මා තරියට සිටියේ අකලංක පමණි.
ඉතින්, අකලංක, කොහොමද වීවිනේ? සුන්දරද ,
අසුන්දරද?

"මයි දෙකම මවා ගන්නේ අපි හදෝ"
ඒ කතාවෙන් ඇත්තක් තියෙනවා.

පොඩියක් ඉන්න,
පාරම් මම දැන් ඉන්නේ, වම්පිකලෙගේ කෙදර.
දුන්නග දැද ඇද අපි ඊකක් සෙට් උණා. මො
තිලා ගන්න. මම එතකොට ඊකක් රැ වේවි.
රිසිවරයේත්, ජංගම දුරකථනයේත් හඩ ක්‍රියා
විරිතක කරවූ මතු මදෙය බැලුවේ ඊම් ක්‍රියාවක්
කළ එකකු සේය.

අහේ, අහේ. කතා කන්න භාර්චා නොමේ හේද?
මොකටද බොරු කිව්වේ? දැන් වම්පිකට කෝල්
කරල ඇතුළුවන්.

බයවන්න එයා. උන් මෙනෙක හේ. එතෙම
පාවල දෙන්නේ නැනැ.
මම පුත්තයක් අහන්නද? අවංකව උන්නර දෙන්න.
ඇයි පිරිමි ගැණුන්ට මිය තරම් බොරු කියන්නේ?
මොක හේ දුකට, අපි කරන කියන හැම දෙයක්ම
ගැණුන්ට කියනක තියෙත් වෙන්නේ මග අවුලක්.
මෙනෙම එලියට බහින්න පුළුවන්ද?

මොක ගින්නෙන් සේරම ගැණු මෝඩයෝ කියලද?
මිවා විවේචන කරන්න.
අපේ හැනැ. ඒත් කැණුන්ට නැතිවන්න, එරෙහි
වෙලා ඉඳලා බැනැ.

ඇයි?
අපි අතවයන නාමික වෙලා තේරුණාද?
අහේ? මග කට....
දුකට, මොවත් කම හරියට පුරුපු පරාණ ගැන
දන්නේ නැනැ. "නොදැයි, මො මට කියන්න
බලන්න පීවිනේම මොනා නොකාපු එකක්
ඉන්නවද කියලා.." හැම එකම මොනා කතවා.
නැබැයි, කමන්ගෙ ගැනීම නොදැනගත්. පිරිමි
ජාතියේ හැටි එතෙමයි.

පිරිමි ගැණු වගේ ගින ගින, ලතවේව් ඉන්න
නැනැ. බෝ පැල කියල පුළු කරන්න තරම්
පාර්ශ්විකයන් අපි ලාග නැනැ.

නොදැයි... මේ පුත්තෙට උන්නරේ මොකක්ද?
ගැනියෙක් මොනා කල අලු උනාත් පිරිමි දරණ
ප්‍රතිචාරය මොකක්ද?
මෙනෙම හේ. ගැණුවන්ට හැඟීම, ආශාවල්
කියනවා. ඇද කාල්ස් සන්පතිනි අම්මලා
නොයෙන්න අමාරුයි. නැබැයි, වැඩේ අනාගත
නෙදර ආවොත්, කෙලින්ම එලියට දුකට. කිසිම
අනුකම්පාවත්, සමාවත් නැනැ.

ඒක අසාධාරණ කතාවක් හේ. ඕනෙල්ලෝට මින
කරණමක් ගන්න පුළුවන්. ඇයි ගැණු ගැනත් ඒ
විලියට ගින්නක බැර?

එතකොට කොහේද ගැණු කමක්. සදාචාරය, දුර-
වට්ටේ දෙන ආදර්ශය. පවුල් සැස්තැවේ වනකිම,
පාලනය, ඒට මොකද වෙන්නේ?

එතකොට හැමදේම ඉටියගෙන ගැනියෙක් විතරයි
දැයි සිලෙල් ආරුණ කන්න මින.
අන්න ! මොකට දැන් තේරුණා.

කැවුක, මම මග ආකල්පයට විරුද්ධයි. ඒත් මොක
කියන දේන් ඇත්තක් තියනවා. වැස්සටත්, වැදු
අම්මටත් තිවනක් නැ කියනවනේ. සමහර ගැණු
විදවන්නේ දාලා යන්න බැර දැරුවා නිසා. අවමා-
නය, පවුල් සැස්තැවට නැග ගිනන නිසා. එක ඇදේ
කිලා මගත්, සීමා පවුරු බැඳගෙන ලුණුපුමක්
ආදරයක් තැබූ තුල්ලමින් අඩන ගැණු මිනත්මම
ඉන්නවා.

වගේන පුළුවන් දුකට, පිරිමියෙකුට වගේ
ගැනියෙකුට එලියට යන එක ලෙයි නැනැ.
නුතක් බැම වලින් බැඳලිය ඉන්නේ. බටහිර
රටවල් වගේ නෙමේනේ ලංකාව.

මට තේරෙනවා. ඒත් ලංකාවෙන් සදාචාරය
ඉක්මවලා, බැම වලින් මිලිලා යාබර්ටයක් නැති
ලෝකට වේගයෙන් ඇදිල යනව වගේ.
ඒක නවත්වන්න බැනැ. අපේ ඇස් ඉදිරිපිටම
අනාගත පවුරුවල්වල විනාශය පටන් අරන්.
කැවුක, පිරිමියෙක් වෙලක් මොකට පුලුගන
දුන්න අවංක උන්නර හැම ගැනෙකියක්ම වටහා
ගනිවි. නොදැයි තේරුම් ගනිවි. පිරිමි ගින ගැන
මො මට තියම අවබෝධයක් දුන්න නිසා මම
මොව දැනින්ම අවංක දාර්ශනිකයෙක් විලියට.
නැත්තක්.... නොදේ....

ගුරු..... දැන් පුත්තවලට උන්නර නොයා ගන්න
ඇති නේ? යමු බාත්ස් කරන්න....
තිලෙගේ වදයෙන් කේරමට බැර තැන අඩ ඇදුම්
රහතල වෙන පිය නැගුයේ සියේ ඇති වූ
විනාකුලයක කෙලිවීම මදකට හෝ තුනී කර
ගැනීමටය.

කාන්ති වික්‍රමසූරිය.